

נסיעה מוצלחת לחו"ל

מתחילה בצעד יווני

נסיעה לחו"ל עם "אולימפיק" מתחילה תמיד ברגל ימין, כי התחנה הראשונה בטיסת "אולימפיק" היא יוון — ארץ האיים והחלומות, החופים והנופים, התרבות וההסטוריה... ומיוון תענוג להמשיך עם "אולימפיק" ללונדון או לפריז, לניו-יורק או לאוסטרליה ובעצם לכל מקום... ב"אולימפיק" כל טיסה היא חווייה...

שלהם. כמה סערה ציבורית נגד הוועדה ומסכנותיה אלו — למרות שאפשר וצריך היה לקבל, גם כאשר סברו שהקלה מדי עם הדרג המדיני. גונן, מפקדו הגרוע וה-לא-יוצאה של פיקוד הדרום, הפך קורבן שווא אציל; והרמטכ"ל, רביאלוף אלעזר, אשר הכין את צה"ל למלחמה באופן הי-מוטעה ביותר שכימעט ניתן להעלות על הדעת, וסיפק ניהול ומצביאות ברמה מיק-צועית נחותה, עלה למדרגת גיבור לאומי.

אף עיוות יסודי אחד במערכת-הביי-טחון בכללה, ובתוך צה"ל, לא תוקן. שני גופים אלה היו ונשארו הפרימיטיביים ביותר בסוגם, לעומת מקבליהם בכל הי-ארצות הראויות לשמש השוואה — במיב-גם, אירגונם, הפעלתם, התהליכים השונים המתרחשים בהם (ובכלל זה קבלת-החל-טות), היחסים בין הצבא והדרג-המדיני והיחסים בתוך כל גוף פנימה.

יהירות אנשי-הצבא פתחה אומנם, אך לא חסונות-למעשה מפני כל ביקורת ויכולתם לעשות בתחומם כימעט ככל העולה על רוחם, ללא כל פיקוח והכוננה ממשיים של המשלה — או של הציבור, כחם וסמכותם, שעוד קודם המלחמה היו מופרזים ביותר, לא צומצמו — אלא התחזקו עוד יותר.

הא ייאמן, אבל עובדה: מכך שוועדת-אגרנט הטילה על הי-רמטכ"ל אחריות אישית (תיפקודי-דית) למעשים מפויימים, דרשה שורת-ההיגיון שתוסר ממנו האחי-ריות למעשים אלה, כוזה או חדי-קה, ותעבור לגופים אחרים, ובעי-קר למישרד-הביטחון. אבל קרה הי-היפך הגמור, וסמכויות הרמטכ"ל התרחבו והעמיקו עוד יותר, "כי אני אהיה מי שיודרש להסביר הוועדת-אגרנט הכאה!"

משום אי-הבחנתה בכך שהמחלל-הח-שוב והקובע לעניין המלחמה גופה היה מחלל צבאי, ובשחררה את צה"ל ואת מפקדיו מכל חגיגה, ביקורת, תביעת-דין-וחשבון ודרישה להסקת מסקנות, הכטחה העיתונות הישראלית כי, ככל הנוגע לה, יישאר הגורם המרכזי והמכריע בבטחון ישראל לוקה וחסר; ויותר מכך, לא רק שלא תוקן, אלא עיוותו, טעויותיו ותכרי-נותיו השליליות עוד אשרו ומסדו — ואפילו הועלו על גס של עיתונות בורה אך מתפעלת, כדוגמות חיוביות וראויות.

אחרי המלחמה עלו לרגע הירחורים של נכונות להבחין במחוללים ובאי-מספיי-קות עצמיים אצל כמה מאישי עולם העי-תונות, בכל הנוגע ליכולתם לספל בנוש-אים ביטחוניים-צבאיים. לא הכל היו שר-תפים לכך, וגם המעטים שהודו, עברו על-כך מזמן לסדר-היום — ודבר לא השתנה. הטיפול הפרשני-המיקצועי של אמצעי-התיקשורת במישרד-הביטחון ובצה"ל נש-אר פרוץ כחאלטורה מזדמנת לכל עיתונאי כימעט, ושדה-הפעולה קבוע לכמה כתבים שהפכו "פרשנים", "סופרים" וכיו"ב. מובן כי גם הפוליטיקאים-גנרלים מיל. ממשכים לעשות תחום זה קרדום, להפור בו את מטרותיהם הפוליטיות השונות.

עד עצם היום הזה יכול כל קצין בכיר, בשירות פעיל ומיל, להמס לחלוטין את ליבו — ועטו — של כל עיתונאי בישראל, אם ינהל עמו שיחה "שלא לפירסום"; כלומר, שיחה לשם האבסת אותו עיתונאי, שיביע את הדיעות ששמע בלא ציון המקור או אפילו כדיעות-ישלו. התוצאה מובטחת, אם עוד יראה העיתונאי או ישמע קצת חומר מסוג, הכרת-התודה שיחוש אז לא תדע גבול. אלא שכמיצוות האופנה אחרי המלחמה, מוטב שהעניין יוסדר ויבוצע לא דרך דובר-צה"ל — אומלל זה, שהפך כלא-הברקים ונערה-המלקות ביחסי העי-תונות-צה"ל ("מוטה בחור טוב; אבל הדובר שלו...").

איזו היתה העיתונות הישרא-לית מסוגלת — וגם נכונה — לטפל בצה"ל בצורה הראויה, לא היו כאות לעולם הפרשות האחרוי-נות שמנינו בתחילת המאמר. צה"ל (כדומר, הרמטכ"ל) יכול לני-היג כנבחות-לב ובעזות-מצח כאזל, רק מביוון שעניין לו עם עיתונות שכוחו לשמות בה — כפי שאכן עשה, ושוב בהצדחה, בפרשות-הדלו, ובמיווחד בתגובותיו ובכיי-קורת-הננד שלו על מימצאי מכי-קרה-הדינה.

אולימפיק סובב עולם!